

רע"פ 636/17 - שאול גולן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 636/17

לפני:
המבקש: שאול גולן
כבוד השופט א' שהם

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 6.12.2016, בע"פ 8763-03-16, שניתן על ידי כב' הרכב השופטים: נ' בן-אור; ר' יונגרד; ו-א' דראל

בשם המבקש: עו"ד יעקב קמר

בשם המשיבה: עו"ד אריה פטר

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, בע"פ 8763-03-16, מיום 6.12.2016, שניתן על ידי כב' הרכב השופטים: נ' בן-אור; ר' יונגרד; ו-א' דראל. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בירושלים, מיום 18.8.2015, בת"פ 5008/07 (כב' השופט ד"ר א' גורדון), והתקבל חלקית הערעור על גזר הדין, מיום 19.1.2016.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 8.11.2007, הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית משפט השלום בירושלים, הכולל שישה אישומים, שבמסגרתם יוחסו למבקש העבירות הבאות: גניבה בידי מנהל, לפי סעיף 392 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (9 עבירות באישום הראשון; 3 עבירות באישום השני; מספר רב של עבירות באישום השלישי; 3 עבירות באישום החמישי; ו-3 עבירות באישום השישי); רישום כוזב במסמכי תאגיד, לפי סעיף 423 לחוק העונשין (6 עבירות); ומרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין.

בחלק הכללי של כתב האישום, נמסר כי "מרכז שלם" (להלן: המרכז) הינו מכון מחקר אקדמי הפועל בירושלים, ומעסיק כ-80 עובדים ועמיתי מחקר. המרכז עוסק, בעיקר, בתחום ההיסטוריה והארכיאולוגיה של עם ישראל, ופעילותו ממומנת מתרומות של תורמים פרטיים. עד סוף שנת 2004, פעל המרכז בישראל באמצעות עמותה (להלן: העמותה), אשר ניהלה מספר חשבונות בנק בארץ ובוושינגטון די.סי. מתחילת שנת 2005, עבר החלק הארי של פעילות המרכז לחברה בשם "מרכז שלם בע"מ", שנוסדה בנובמבר 2004 (להלן: החברה). נטען בכתב האישום, כי בתקופה הרלבנטית, ניהל המרכז את מערך הכספים שלו באמצעות החברה והעמותה. עוד מסופר בכתב האישום, כי המבקש הינו רואה חשבון במקצועו, אשר עבד במרכז משנת 1999 ועד אמצע חודש דצמבר 2005, "מועד בו פוטר ולא הורשה להכנס למבני 'מרכז שלם'". כנטען בכתב האישום, במהלך השנים 2003-2005, שימש המבקש בתפקיד סמנכ"ל כספים ותפעול של העמותה, וכן חשב וסמנכ"ל כספים ותפעול של החברה. במסגרת תפקידו, רשאי היה המבקש לפעול בשם העמותה והחברה, והיה אחראי בפועל על ניהול כספי הגופים הללו, בארץ ובחו"ל. כמו כן, החזיק המבקש בכרטיס אשראי, והיה רשאי למשוך כספים באמצעות כרטיס זה, אך זאת אך ורק לצרכי המרכז ולא לצרכיו הפרטיים. נטען בחלק הכללי של כתב האישום, כי: "במהלך השנים 2003-2005, רשם [המבקש] וגרם לאחר לרשום, רישומים כוזבים במסמכי תאגיד, גנב כספים ונכסים השייכים לתאגידים, הכל כמפורט להלן בכתב אישום זה".

3. באישום הראשון נטען כי, במהלך שנת 2004, הורה המבקש על העברת כספים מהחשבון בחו"ל לחשבון של אדם המקורב לו, בסכום של 95,200 דולר, ובהמשך נטל סכום זה לכיסו; באישום השני נמסר, כי בדרך דומה גנב המבקש סכום של 14,400 דולר השייך למרכז; האישום השלישי עניינו במשיכת כספים רבים על ידי המבקש, בסכום מצטבר של 65,219 דולר, מחשבון הבנק בארה"ב, באמצעות כרטיס האשראי שהועמד לרשותו, ונטען כי המבקש שלשל כספים אלו לכיסו; האישום הרביעי עוסק בצבירת ימי חופשה ופדיונם. נטען, בהקשר זה, כי במהלך התקופה בה הועסק המבקש במרכז, הוא הורה למנהלת החשבונות במרכז לרשום על שמו ימי חופשה נוספים לאלה שעמדו לרשותו, ולשלם לו סכום של 103,077 ₪, כפדיון ימי חופשה, שלא כדיון. נטען, כי סכום זה התקבל על ידי המבקש במרמה ובנסיבות מחמירות; במסגרת האישום החמישי, יוחסה למבקש משיכת סכום של 14,506 דולר שנטל לחשבונו הפרטי; עניינו של האישום השישי ברכב ממוגן, שהיה רשום על שם העמותה, ואשר נמכר על ידי המבקש, ביום 15.12.2004, בסכום של 47,000 ₪, אותו נטל לעצמו.

4. המבקש כפר באשמות שיוחסו לו, ולפיכך התנהל משפט הוכחות, שבסיומו הודיע כב' השופט ח' לי-רון, ביום 13.6.2012, על זיכוי של המבקש מכלל העבירות שבכתב האישום. ביום 22.7.2012, ניתנו על ידי השופט לי-רון "עיקרי הכרעת הדין", ובהם נימוקי הזיכוי, תוך הבעת צער על העיכוב בהעברתם לידי הצדדים.

5. המשיבה לא השלימה עם זיכוי של המבקש, והגישה, ביום 4.9.2012, ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים, כאשר טענתה העיקרית היא כי בית משפט השלום לא איפשר למשיבה להביא את כלל ראיותיה במסגרת פרשת התביעה, ולהשלים את חקירותיה בבית המשפט. עוד נטען, כי בית משפט השלום סירב לאפשר למשיבה להגיש מסמכים רלבנטיים, ומנע מהמשיבה להשלים את חקירתו הנגדית של המבקש. נטען בנוסף, כי טעה בית משפט השלום משלא

קבע ממצאי עובדה ומהימנות בהכרעת דינו, וזאת ביחס לשאלה, האם המבקש נטל את הכספים שהגיעו לידי ברשות, או שמא "ללא קבלת רשות, תוך רישום כוזב במסמכי המרכז".

6. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים ועיון בחומר הרלבנטי, החליט בית המשפט המחוזי בירושלים, ביום 3.10.2013, לקבל את ערעור המשיבה, ולבטל את הכרעת דינו של בית משפט השלום, וזאת על יסוד הטעמים הבאים:

א. בנימוקי הזיכוי נמנע בית משפט השלום מלקבוע ממצאי עובדה וממצאי מהימנות, "בזיקה לכל אישום ואישום".

ב. בית משפט השלום בחר לסמוך את הזיכוי, בין השאר, על הפנייה כללית לנימוקי הסניגוריה בסיכומיה, "מבלי לפרט מהם הנימוקים שאותם בחר לאמץ".

ג. נמצא, כי נחסמה דרכה של המשיבה למצות את הליך הבירור העובדתי, הן בדחיית בקשותיה להבאת מכלול ראיותיה, והן בכך שלא התאפשר לה להשלים את חקירתו הנגדית של המבקש.

על יסוד האמור, נקבע בחלק האופרטיבי של פסק הדין, כך: "יש להחזיר התיק לבית משפט קמא, לשם המשך דיון, שמסגרתו יתאפשר [למשיבה] להביא את מכלול שביקשה להגיש ולמצות את חקירותיה, ולמתן הכרעת דין מנומקת". עוד נאמר בפסק הדין, כי מכיוון שהשופט לי-רן, אשר נתן את הכרעת הדין בבית משפט השלום, פרש לגמלאות, "יהא על השופט שאליו יוקצה התיק להמשך דיון להכריע כיצד לנהוג בראיות שנגבו עד היום, בהתאם לסעיף 233 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ)".

7. התיק הובא בפני כב' השופט ד"ר א' גורדון, מבית משפט השלום בירושלים. ביום 18.8.2015, ניתנה הכרעת דינו של השופט גורדון המחזיקה 127 עמודים. בפתח הכרעת הדין, ציין השופט גורדון כי הוא החליט, ביום 18.11.2013, לאחר שהתקבלו עמדות הצדדים, ולנוכח הדגש שניתן בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בקביעת ממצאי עובדה ומהימנות, "כי הראיות תיגבינה מחדש, ובתיק יוותרו כתב האישום ותשובות [המבקש] לאישום". לאחר ניתוח מכלול הראיות, והתייחסות מפורטת לטיעוני הצדדים, הכריע בית משפט השלום, כי:

א. באישום הראשון יורשע המבקש ב-8 עבירות של גניבה בידי מנהל, ויזוכה מעבירה אחת מאותו סוג. כמו כן, יזוכה המבקש מעבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד.

ב. במסגרת האישום השני, יורשע המבקש ב-3 עבירות של גניבה בידי מנהל, ובעבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד.

ג. באישום השלישי יורשע המבקש בעבירות מרובות של גניבה בידי מנהל, ובעבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד.

ד. בגדרי האישום הרביעי, יורשע המבקש בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ובעבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד.

ה. באישום החמישי יורשע המבקש בשתי עבירות של גניבה בידי מנהל, ויזוכה מעבירה אחת מאותו סוג. כמו כן, יורשע המבקש חלקית בעבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד.

ו. במסגרת האישום השישי, יורשע המבקש בעבירה של גניבה בידי מנהל וברישום כוזב במסמכי תאגיד.

8. ביום 19.1.2016, נגזר דינו של המבקש בבית משפט השלום. בית משפט השלום התייחס לכלל האישומים והעבירות, בהם הורשע המבקש, כאל אירוע אחד, וקבע מתחם ענישה אחד אשר "יבטא את מכלול העשייה העבריינית". בית המשפט התייחס להיקף הגניבה המיוחסת למבקש, בציינו כי מדובר בסכום מצטבר של למעלה מ-33 אלף דולרים, בנוסף לסכום שקלי בסך 111 אלף ₪. המדובר במעילה נרחבת מצידו של המבקש, אשר שלח את ידו "בדרכי ערמה" בכספי המרכז בו הועסק. בכך ראה בית משפט השלום משום פגיעה נרחבת בערכים, עליהם מבקשות העבירות הרלבנטיות לגונן. אשר לרמת הענישה הנוהגת, ציין בית משפט השלום כי זו מגוונת למדיי, אך בתרחיש עובדתי דומה לענייננו, מדובר בעונשי מאסר לתקופה הנעה בין מספר חודשים ועד לשלוש שנות מאסר. לאחר זאת, קבע בית משפט השלום, כי מתחם הענישה ינוע בין 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל, אשר יכול וירוצו בעבודות שירות, לבין 30 חודשי מאסר בפועל. זאת, בנוסף לפיצוי בסכום הנע בין 200 אלף ל-400 אלף ₪, וקנס הנע בין 30 ל-50 אלף ₪. לצורך קביעת עונשו של המבקש בתוך המתחם, נתן בית משפט קמא את דעתו לחלוף הזמן; לעובדה כי המבקש זוכה ב"גלגול הראשון", מכל אשמה; ולנסיבותיו האישיות של המבקש, ובכלל זה להתדרדרות במצבו הבריאותי ולמשבר המשפחתי שפקד אותו. לאור זאת, החליט בית משפט השלום לגזור על המבקש עונש שיעמוד ברף התחתון של המתחם, והשית עליו את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות; 3 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור המבקש, בתוך 3 שנים ממועד גזר הדין, עבירה של קבלת דבר במרמה, עבירת גניבה מבין העבירות המנויות בסימן א' לפרק י"א לחוק העונשין, או עבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד; קנס בסך 30,000 ₪ או 130 ימי מאסר תמורתו; וכן פיצוי ל"מרכז שלם" בסך 220,000 ₪.

9. בעקבות פסק דינו של בית משפט השלום, הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים, כאשר הודעת הערעור לבדה, ללא נספחים, מונה לא פחות מ-205 עמודים. בערעורו טוען המבקש, כי שגה בית משפט השלום בכך שגבה את הראיות מחדש, ובפרשנות שהעניק לפסק דינו של בית המשפט המחוזי, "בסיבוב הקודם". על אחת כמה וכמה, לא היה ראוי בית משפט השלום לאפשר שמיעתם של עדים שלא נשמעו לפני השופט לי-רן. טענה נוספת הופנתה באופן אישי כלפי שתי הפרקליטות שייצגו את המשיבה, "תוך שהסנגור מייחס להן מעשים חמורים". לגוף העניין, נטען, כי החשבון בארה"ב כלל אינו קשור לעמותה שהפעילה את "מרכז שלם" או לחברה, ולפיכך לא הוכחה זהות בעלי החשבון, ממנו נלקח, לפי הטענה, הכסף, "ולא היה מקום להרשעה ללא תלונה". בית המשפט המחוזי ציין עוד, כי המבקש העלה "שורה של טענות פרטניות", שהמשותף לכולן הוא שהן זכו למענה מקיף ומפורט בהכרעת דינו של בית משפט השלום. אשר לגזר הדין, נטען כי מאחר שחלפו למעלה מ-10 שנים מאז ביצוע העבירות, לא היה מקום להטלת עונש של מאסר, גם אם דרך ריצויו בעבודות שירות. כמו כן, לא היה ראוי להטיל קנס על המבקש, שעה שהוא נאלץ לנהל פעמיים את הגנתו, ולהוציא בשל כך הוצאות רבות. בנוסף, נטען כי יש לבטל את רכיב הפיצויים שהושת על המבקש. מאחר שזהותו של המתלונן, הזכאי לפיצוי, כלל אינה ידועה.

10. לאחר עיון בחומר והאזנה לטיעוני הצדדים, החליט בית המשפט המחוזי לדחות את הערעור על הכרעת הדין. ראשית, נקבע כי החלטתו של בית משפט השלום לשמוע את הראיות מחדש, היתה מחוייבת המציאות, והיא עלתה בקנה אחד עם פסק הדין שניתן בערעור. זאת, מאחר שבית משפט השלום היה צריך לקבוע ממצאי מהימנות בנוגע לעדים, ואלמלא שמע אותם מחדש, לא יכול היה להעריך את מהימנות העדים ולקבוע ממצאי עובדה. לגישת בית

המשפט המחוזי, גם ההחלטה לאפשר הבאת עדים נוספים "עלתה בקנה אחד עם פסק הדין בערעור, ואף היא היתה ראויה ונכונה בנסיבות העניין". אשר לטענות נגד הפרקליטות, אשר ניהלו את ההליך מטעם המשיבה, ציין בית המשפט המחוזי, כי "לא היה כל בסיס לטענות", וכי לא היה מקום לנקיטת לשון מבישה כלפיהן "ולהשתלחויות האישיות וחסרות הרסן של הסניגור כלפיהן". בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, כי הכרעת הדין בחנה את הראיות בצורה מדוקדקת, ובית משפט השלום לא הותיר "אבן שאינה הפוכה". עוד נאמר בפסק הדין, כי הכרעת דינו של בית משפט השלום "מושתתת על קביעות עובדתיות וממצאי מהימנות שאין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בהם", ולפיכך אין מקום להתערב בהכרעת הדין.

אשר לעונש, בית המשפט המחוזי לא ראה להתערב ברכיבי המאסר בעבודות שירות והקנס, לאור החומרה הרבה הנשקפת מהמעשים, ומהעבירות בהן הורשע המבקש. עם זאת, הוחלט לבטל את רכיב הפיצויים בסך 220,000 ₪, שכן לא ניתנה הבהרה מטעם המשיבה "בעניין זהותו המשפטית של הגוף הזכאי לפיצוי".

הבקשה לרשות ערעור

11. הבקשה לרשות ערעור, שהוגשה על ידי עו"ד יעקב קמר, מהווה גרסה מקוצרת של הודעת הערעור לבית המשפט המחוזי. לשיטתו של עו"ד קמר, מעלה הבקשה "סוגיות משפטיות כבדות משקל", המצדיקות מתן רשות ערעור, וזאת "גם כדי לעשות צדק עם המבקש". הסוגיות המשפטיות העיקריות המתעוררות במקרה דנן הן, לדידו של המבקש, כדלקמן:

א. מהן גבולות הסמכות של ערכאת הערעור? – נטען, בהקשר זה, כי הסמכויות המוקנות לערכאת הערעור פורטו בסעיף 213 לחסד"פ, ומדובר ברשימה סגורה, שאינה כוללת הפניה לסעיף 233 לחסד"פ, שעה שמוחזר התיק לערכאה הדיונית. עוד נטען, כי משערכאת הערעור לא ביטלה את ההליך שהתקיים בפני הערכאה הדיונית, הרי שקיימת סתירה פנימית בכך שערכאה זו הפנתה לסעיף 233 לחסד"פ.

ב. לשיטתו של המבקש, שמיעת התיק מחדש, בגדרו של סעיף 233 לחסד"פ, לא היתה נחוצה, כלל ועיקר – ובמיוחד כאשר עמדתה של ההגנה לא נשמעה בהקשר זה.

ג. שאלה נוספת היא, מהי הנגזרת המשפטית המתחייבת כאשר שני שופטים שמעו את אותן ראיות, וכל אחד מגיע לתוצאה הפוכה משל חברו, וכאשר שתי הכרעות דין מתנגשות "למי יש ליתן בכורה?".

טענות נוספות שהועלו בגדרי הבקשה, הינן טענות ערעוריות פרטניות, שמסגרת זו של בקשה לרשות ערעור, אינה מתאימה להן, ועל כן אינני רואה צורך לפרטן.

דין והכרעה

12. הלכה מושרשת היא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במשורה, היות שהיא שמורה למקרים חריגים בלבד,

בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגות מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או במקרים בהם מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או אי צדק שנגרם למבקש (רע"פ 226/17 מסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2017); רע"פ 9171/16 כלבונה נ' מדינת ישראל (5.1.2017); רע"פ 1940/16 פולק נ' מדינת ישראל (14.3.2016); רע"פ 9460/16 גרנבי נ' מדינת ישראל (12.3.2017)).

לאחר עיון בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה שנקבעו למתן רשות ערעור, למרות האצטלה המשפטית שהמבקש מנסה לעטות על בקשתו. מטעם זה לבדו, דין הבקשה לרשות ערעור להידחות.

13. עם זאת, הנני רואה להתייחס לטענתו העיקרית של המבקש באשר לסמכויותיה של ערכאת הערעור, המורה להחזיר תיק אל הערכאה הדיונית. סמכותו של בית משפט שלערעור להורות על החזרת הדיון לערכאה קמא, קבועה בסעיף 213 לחסד"פ, שזו לשונו:

"בית המשפט רשאי, בפסק דינו, לעשות אחת מאלה:

(1) לקבל את הערעור, כולו או מקצתו, ולשנות את פסק הדין של הערכאה הקודמת או לבטלו וליתן אחר במקומו, או להחזיר את המשפט עם הוראות לערכאה הקודמת; קיבל בית המשפט את הערעור כאמור, רשאי הוא להטיל על הנאשם כל עונש שהערכאה הקודמת היתה מוסמכת להטיל, בין אם הנאשם החל לשאת את העונש שהטילה עליו הערכאה הקודמת או סיים לשאתו, ובין אם לאו;

(2) לדחות את הערעור;

(3) ליתן בקשר לפסק הדין כל החלטה אחרת שהערכאה הקודמת היתה מוסמכת לתתה" (ההדגשה שלי - א.ש.).

מן הראוי להזכיר, בהקשר זה, גם את סעיף 214 לחסד"פ הקובע כדלקמן: "הוחזר המשפט לערכאה הקודמת, רשאית היא, בכפוף להוראות בית המשפט שלערעור, להיזקק לראיות שגבתה מלכתחילה בלי לגבותן שנית".

ההלכה הפסוקה בנושא החזרת תיק לערכאה הדיונית, הינה ברורה וחד משמעית, וכפי שציין הנשיא א' ברק ברע"פ 1701/98 חקלאי נ' מדינת ישראל (7.5.1998), הסמכות רחבה היא, וכי "אין לקבוע בעניין זה דפוסים סטראוטיפיים, ואך נדירים המקרים בהם יתערב בית משפט זה בהחלטה של ערכאת ערעור, שהחליטה להחזיר את הדיון לערכאה הראשונה" (וראו גם, ע"פ 8287/05 בחטרזה נ' מדינת ישראל (11.8.2011), בפסקאות 4 ו-5, שם מדובר בהחזרת תיק לבית המשפט המחוזי על מנת לשמוע ראיות חדשות). ערכאת הערעור רשאית, אפוא, להחזיר את התיק לערכאה הדיונית על מנת לשמוע מחדש את כלל הראיות, או את חלקן, וליתן הכרעת דין מתוקנת ומעודכנת, ואף הכרעת דין חדשה. כמו כן, רשאית ערכאת הערעור להורות כי התיק המוחזר יישמע בפני מותב אחר, ולא בפני אותו מותב שנתן את הכרעת הדין הקודמת. כך נקבע, למשל, בע"פ 107/72 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד כו(2) 401, 402 (1972): "הואיל והשופטים המלומדים של בית המשפט המחוזי, שישבו בדין, חיוו דעתם על מהימנות העדים, מן הראוי שהדיון מחדש ייערך בפני הרכב אחר".

המסקנה המתבקשת היא, כי ערכאת הערעור רשאית ליתן לערכאה הדיונית, שהתיק מוחזר אליה, כל הוראה הנראית בעיניה ראויה ומתאימה בנסיבות העניין, ובכלל זה, לקיים את ההליך המשפטי מתחילתו; לקבל ראיות חדשות, שלא באו בפני הערכאה הדיונית; לשמוע חלק מהראיות שכבר נשמעו, מחדש; וכיוצא באלה הוראות.

14. ובחזרה לענייננו. בית המשפט המחוזי הורה, במסגרת הערעור הראשון, כי התיק יוחזר לבית משפט קמא "לשם המשך דיון, שבמסגרתו יתאפשר [למשיבה] להביא את מכלול הראיות שביקשה להגיש ולמצות את חקירותיה, ולמתן הכרעת דין מנומקת". ועוד נאמר בפסק הדין, כי השופט אשר נתן את הכרעת הדין הראשונה פרש לגמלאות, ועל כן אין מנוס אלא להעביר את התיק לידי שופט אחר, אשר יכריע "כיצד לנהוג בראיות שנגבו עד היום, בהתאם לסעיף 233 לחסד"פ". בנסיבות אלה, שיקול הדעת שעמד בפני המותב החדש, באשר לדרך ניהול המשפט, היה רחב ביותר, ובהתאם להנחיות ערכאת הערעור, רשאי היה מותב זה להחליט כיצד לנהוג בראיות שכבר נגבו על ידי המותב הקודם. מאחר שלא נקבעו על ידי המותב הקודם ממצאי מהימנות, נקל להבין את החלטת השופט גורדון לנהל את המשפט מחדש, מתחילתו ועד סופו. החלטה זו הינה מתבקשת, בנסיבות העניין, וצדק בית המשפט המחוזי, אשר דן בערעור המשיבה, משהחליט שלא להתערב בכך, ועל אחת כמה וכמה, אין לעשות כן במסגרת דיון ב"גלגול שלישי".

15. כאמור, ביתר הטענות שהעלה המבקש לא מצאתי כל ממש, ומשנדחו טענות אלה על ידי ערכאת הערעור, אינני רואה לדון בהם פעם נוספת. אוסיף עוד, כי העונש שנגזר על המבקש הינו, בסופו של יום, ראוי ומאוזן, בהינתן חומרת העבירות, אך גם מתוך התחשבות בזמן שחלף מאז ביצוע העבירות ובמצבו הרפואי והמשפחתי של המבקש.

16. סוף דבר, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת. לנוכח חלוף הזמן מאז ניתנה חוות הדעת הקודמת, הממונה על עבודות השירות בשב"ס מתבקש להמציא, בתוך 45 ימים, חוות דעת עדכנית בעניינו של המבקש, ולאחר קבלת חוות דעת זו תינתן החלטה משלימה.

ניתנה היום, י"ז באדר התשע"ז (15.3.2017).

שׁוֹפֵט